

Arrest

nr. 159 658 van 11 januari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X, X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X, X en X, op 20 mei 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 april 2014 tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de eerste en derde verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. DE PONTHERIE, die tevens verschijnt voor de overige verzoekende partijen en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, dienen op 19 januari 2009 een asielaanvraag in bij de Belgische overheid.

Op 13 maart 2009 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), op grond van de medische toestand van één van de kinderen.

Op 1 maart 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest nr. 54 686 van 20 januari 2011 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens om verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 18 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 13 maart 2009 op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Bij arrest nr. 118 008 van 30 januari 2014 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 26 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van verzoekers de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies). Het beroep tegen deze bevelen wordt verworpen.

Op 14 mei 2013 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 6 september 2013 dienen verzoekers een tweede asielaanvraag in.

Op 3 oktober 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Bij arrest van de Raad nr. 118 033 van 30 januari 2014 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 11 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van verzoekers opnieuw beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies). Bij arrest van de Raad nr. 118 027 van 30 januari 2014 worden deze bevelen vernietigd.

Op 26 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 14 mei 2013 op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard.

Op 26 november 2013 worden ten opzichte van verzoekers inreisverboden (bijlage 13sexies) genomen, gesteund op de bevelen van 26 februari 2013 en op de naderhand vernietigde bevelen van 11 oktober 2013.

Verzoekers dienen een beroep in tegen deze beslissingen van 26 november 2013, dat gekend is onder het rolnummer X.

Op 26 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag van 13 maart 2009 op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Verzoekers stellen een beroep in tegen deze beslissing, dat gekend is onder het rolnummer X.

Op 22 april 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris nieuwe bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit zijn de bestreden beslissingen:

Ten opzichte van eerste verzoeker:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

naam : D.

voornaam : V.

geboortedatum : (...)
geboorteplaats : R.
nationaliteit : Unie der Soc. Sovjetrep.

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 03 oktober 2013 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

- (1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.*

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 01 maart 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

Ten opzichte van verzoekster:

"In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt

aan mevrouw, die verklaart te heten ,

naam : G.

voornaam : R.

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : U.

nationaliteit : Russische Federatie

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 03 oktober 2013 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

- (1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.*

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 01 maart 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Op 5 juni 2014 dienen verzoekers een derde asielaanvraag in.

Op 4 juli 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Bij arrest van de Raad nr. 129 490 van 16 september 2014 wordt het beroep tegen deze beslissingen verworpen.

Op 17 november 2014 dienen verzoekers een vierde asielaanvraag in.

Op 17 december 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering tot in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Op 19 januari 2015 worden ten opzichte van verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinqies}). Verzoekers dienen een beroep in tegen deze beslissingen, dat gekend is onder het rolnummer X.

Bij arrest van de Raad nr. 138 090 van 6 februari 2015 wordt het beroep tegen de beslissingen van de commissaris-generaal van 17 december 2014 verworpen.

Op 1 april 2015 dienen verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, op grond van de medische toestand van verzoekster.

Op 30 april 2015 geeft de arts-adviseur haar advies.

Op 6 mei 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekers stellen een beroep in tegen deze beslissing, dat gekend is onder het rolnummer X.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt volgende exceptie op:

“Exceptie van gebrek aan belang. De verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verwerende partij het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit tevens gericht is tegen het aan de verzoekende partij betekende bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13^{quinqies}). Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. In casu werd aan de verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt: “Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in

de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.” (eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen. Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling. In casu werpt de verzoekende partij een schending op van de artikelen 3, en 13 EVRM, doch uit de bespreking van het enig middel blijkt dat deze schendingen geenszins kunnen worden aangenomen. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren. De verwerende partij besluit dan ook dat de verzoekende partij haar annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang, nu dit tevens gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies).”

2.2. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep wegens gebrek aan het rechtens vereiste belang. De verwerende partij wijst erop dat zij bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt. Zij stelt dat de vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de verzoekende partij dan ook geen voordeel kan opleveren omdat zij haar krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet opnieuw een bevel zal moeten afleveren.

2.3. De Raad stelt evenwel vast dat de verzoekende partijen betwisten dat toepassing kon worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Daarenboven voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), verdragsbepaling die primeert op de door de verwerende partij ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat de verzoekende partijen geen schending van een hogere rechtsnorm aannemelijk maken, loopt de verwerende partij vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad. Er kan niet zonder meer worden vastgesteld dat de verzoekende partijen geen belang hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

2.4. De Raad wijst erop dat geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

2.5. Hoewel de gemachtigde in bepaalde gevallen is gebonden op basis van artikel 7 van de vreemdelingenwet om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, mag dit niet worden begrepen als een verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt (RvV 19 december 2013, AV, nr. 116 003). Een dergelijke verplichting geldt uiteraard niet indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich mee zou brengen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM (Doc.Parl., 53, 1825/001, p. 17). Het onregelmatig karakter van het verblijf voldoet op zich niet om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, te rechtvaardigen zonder dat andere elementen, met name elementen verbonden met fundamentele rechten verbonden aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM, evenzeer in rekening worden genomen.

2.6. *In casu* wordt de schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM aangevoerd. De gemachtigde is in deze materie dus, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, niet verstoken van enige appreciatiebevoegdheid.

De exceptie van onontvankelijkheid, opgeworpen door de verwerende partij, wordt dan om deze redenen dan ook verworpen.

2.7. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekers niet aantonen op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“EERSTE MIDDEL

Schending van de artikelen 75, §2 en 81 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 51/2 en 52/3 van de Wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de 41 en 58 van de Wet op het gebruik van de talen in bestuurszaken, gecoördineerd op 18/7/1966; Doordat, De beslissing wordt betekend eentalig in het Nederlands, Terwijl, de verzoekende partijen woonplaats hebben gekozen in Soignies, waar zij destijds verbleven, gelegen in het Franstalige deel van België en er dus minstens van de akte van kennisgeving een Franse vertaling diende bijgevoegd te worden op straffe dan nietigheid; Dat de taalwetgeving van openbare orde is”.

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de vermeende schending van artikel 75 §2 en 81 van het K.B. van 08.10.1981, de artikelen 51/2 en 51/3 van de Vreemdelingenwet, artikelen 41 en 58 van de Wet op het gebruik van de talen in bestuurszaken. De verzoekende partij stelt dat zij woonplaats heeft gekozen in Soignies, gelegen in het Franstalige landsgedeelte, terwijl de bestreden beslissing ééntalig in het Nederlands werd betekend. Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet bepaalt : “Art. 51/4. <Ingevoegd bij W 1996-07-10/49, art. 2, Inwerkingtreding : 22-10-1996> § 1. (Het onderzoek van de in de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 bedoelde asielaanvraag) geschiedt in het Nederlands of in het Frans. <W 2006-09-15/72, art. 38, 1°, 041; De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.” In casu was het Nederlands de taal van de asielaanvraag, zodat de bestreden beslissing geheel terecht in het Nederlands werd genomen. De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden. Het eerste middel van verzoekende partij kan niet worden aangenomen.”

3.1.3. Verzoekers stellen woonplaats te hebben gekozen in Soignies, waar zij destijds verbleven, gelegen in het Franstalige deel van België zodoende diende er volgens hen minstens van de akte van kennisgeving een Franse vertaling bijgevoegd te worden en dit op straffe van nietigheid.

De Raad wijst er evenwel op dat artikel 51/4 van de vreemdelingenwet als volgt bepaalt:

“§ 1. Het onderzoek van de in de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 bedoelde asielaanvraag geschiedt in het Nederlands of in het Frans.

De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied”.

3.1.4. Zoals de wet voorschrijft, is de taal van het onderzoek tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft, alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied. *In casu* was het Nederlands de taal van de asielaanvraag, zoals blijkt uit de relevante stukken van het administratief dossier, zodat de bestreden beslissing geheel terecht in het Nederlands werd genomen. Een eventueel gebrek in de kennisgeving doet geen afbreuk aan de wettigheid van de beslissing.

3.1.5. Verzoekers werpen voorts de schendingen op van de artikelen 75, § 2 en 81 van het K.B. van 8 oktober 1981 (vreemdelingenbesluit) en van de artikelen 51/2 en 51/3 van de vreemdelingenwet, doch zij doen dit louter nominatief, zonder enige verdere toelichting te verschaffen hoe deze artikelen precies zouden geschonden worden door de bestreden beslissingen van 19 januari 2015. Een middel of een onderdeel van een middel is slechts ontvankelijk in de mate dat niet alleen wordt aangegeven welke bepaling of welk beginsel met een bestreden beslissing zou zijn geschonden, doch dat tevens wordt toegelicht op welke wijze die schending zou zijn gebeurd (RvS 29 november 2007, nr. 177.367).

De opgeworpen schendingen dienen om die reden dan ook als onontvankelijk te worden beschouwd.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.2.1. Verzoekers voeren een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"TWEEDE MIDDEL

Schending van de artikelen 7, 62 en 39/70 van de Wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 3 en 13 van het Verdrag van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950, goedgekeurd door de Wet van 13 mei 1955; Doordat, Alle bevelen als volgt werden gemotiveerd: "Op 03 oktober 2013 werd door de Commissarisgeneraal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen. Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum"

Terwijl,

Bij Beschikking van de Raad van State dd. 7 april 2014 (Nr. 1143), het cassatieberoep van de verzoekende partijen tegen het Arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 3 januari 2014, dat het verzoek tot vernietiging van de beslissing van de Commissaris-generaal dd. 3/10/2013 had verworpen, toelaatbaar werd verklaard; Dat bijgevolg er geen einde werd gesteld aan de asielprocedure die de verzoekende partijen hebben ingesteld en zij zich mogen beroepen zowel op het refoulementsverbod van de Vluchtelingenconventie als op deze die voortvloeit uit art. 3 E.V.R.M. en op het art. 39/70 van de Vreemdelingenwet; Dat beide verdragen internationale verdragen zijn in de zin van art. 7, eerste lid en de verzoekende partijen er zich dus mogen op beroepen; Dat de Dienst Vreemdelingenzaken, zich dus niet mag beroepen op art. 7 in casu, zo lang er niet definitief werd geoordeeld over het cassatieberoep dat de verzoekende partijen hebben aanhangig gemaakt op straffe van schending van de art. 3 en 13 E.V.R.M. en van het aangehaalde artikel van de Vreemdelingenwet; Dat Art. 13 E.V.R.M. aan de verzoekende partijen een effectief rechtsmiddel garandeert;"

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van:

- artikelen 7, 39/70, 62, 74/13, 74/16 en 74/17 van de Vreemdelingenwet;*
- artikelen 2 en 3 van de Wet dd. 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;*
- artikel 75 van het K.B. van 08.10.1981*
- artikelen 3 en 13 EVRM*

Verder in de toelichting bij het middel beroept de verzoekende partij zich nog op een schending van de artikelen 5 en 6 van de Richtlijn 2008/115/EG.

Vooreerst stelt de verwerende partij vast dat de verzoekende partij in de toelichting van het enig middel in gebreke blijven in te gaan op de nochtans door haar opgeworpen schending van artikel 7 en 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door de verzoekende partij vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen. Ook indien in de toelichting van het enig middel door de verzoekende partij slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoeker door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649,

25.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.). Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet – naar behoren – worden toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.). In de mate dat de verzoekende partij een schending van de formele motiveringsplicht zou voorhouden op grond van de door haar, blijkens de aanhef van haar enig middel, geschonden geachte bepalingen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van de verzoekende partij's inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat de verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.). Waar de verzoekende partij zich beroept op een schending van art. 5 en 6 van de Richtlijn 2008/115/EG laat de verwerende partij gelden dat deze richtlijn geen directe werking heeft. Immers, de bepalingen van deze richtlijn werden omgezet naar Belgisch recht door middel van de Wet van 19.01.2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (inwerkingtreding op 27.02.2012). De verzoekende partij toont niet aan welk artikel van de Richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijnen kan beroepen. De verzoekende partij dient zich daar ook van bewust te zijn, nu de artikelen 74/13, 74/16 en 74/17 Vreemdelingenwet waarop zij zich beroept, net de omzetting vormen van de door haar ingeroepen bepalingen. Ook een schending van de artikelen 74/13, 74/16 en 74/17 Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. De verwerende partij merkt in dit verband op dat de bestreden beslissing werd getroffen op grond van “artikel 75 §2, zoals gewijzigd door het K.B. van 17.08.2013, stelt : “(Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt , geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.) Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij (artikel 39/70), van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van (bijlage 13quinquies) betekend” Terwijl art. 52/3 §1 van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt: “Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.” In casu dient te worden vastgesteld dat door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 03.10.2013 een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag. De in casu bestreden beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding is niet meer dan de noodzakelijke en wettelijk voorziene resultante van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen waarbij de asielaanvraag niet in overweging werd genomen : “De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 75, §2 van het Vreemdelingenbesluit (K.B. dd. 8.10.1981). Dit artikel bepaalt: “Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten. Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.” In casu dient te worden vastgesteld dat door de Adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 oktober 2010 een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen en dat verzoeker tegen deze beslissing beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bij arrest nr. 54.695 van 20 januari 2011 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers geweigerd heeft, zodat de asielprocedure van verzoeker beëindigd is. Aangezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 20 januari 2011 nog in het rechtsverkeer was, vermocht de gemachtigde wel degelijk te beslissen dat aan verzoeker bevel diende te worden gegeven om het grondgebied te verlaten - asielzoeker. De in casu bestreden beslissing van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid is niet meer dan de noodzakelijke en wettelijk voorziene resultante van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming aan

verzoeker werden geweigerd.” (R.v.V. nr. 78.203 van 28 maart 2012) Het lopen van de beroepstermijn voor de Raad van State of het indienen van een beroep, maakt vanzelfsprekend niet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris ook geen beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten zou mogen nemen. In casu toont de verzoekende partij evenwel geen schending aan van enige hogere rechtsnorm. Dienaangaande merkt de verwerende partij vooreerst op dat de bestreden beslissing de verzoekende partij geenszins verplicht terug te keren naar haar land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.). Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op folteringen, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148). Verder laat de verwerende partij gelden dat onder folteringen in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, “die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht” (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.). Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, “in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven”. In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu de verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt. Er is in casu geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, zoals reeds bleek uit het diepgaand onderzoek in het kader van de drie geweigerde asielaanvragen van de verzoekende partij. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...) Verzoeker is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 E.V.R.M. zou geschonden zijn. In zoverre de verzoekende partij verwijst naar het feit dat nog geen definitieve beslissing zou zijn genomen omtrent haar annulatieberoep gericht tegen de beslissing d.d. 03.10.2013 van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, laat de verwerende partij nog gelden dat noch het gegeven dat de beroepstermijn tegen de beslissing van de Commissaris-generaal nog loopt, noch het daadwerkelijk indienen van een beroep, tot gevolg zou hebben dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen beslissing zou mogen nemen houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker t.a.v. de vreemdeling die een weigeringsbeslissing (van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus) van de Commissaris-generaal heeft gekregen. Overeenkomstig de hierboven geciteerde artikelen, volstaat immers de vaststelling dat de Commissaris-Generaal de vluchtelingenstatus de asielaanvraag niet in overweging neemt, opdat de gemachtigde van de staatssecretaris tot de bestreden beslissing kon besluiten. Dit ook geheel conform artikel 7 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wetgeving met betrekking tot de opvang van asielzoekers (B.S. 17.02.2012), dat een artikel 6/1 heeft ingevoegd in de wet van 12.01.2007, met volgende inhoud: “§2 Ten laatste 5 dagen na een negatieve beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen biedt het Agentschap een eerste maal de terugkeerbegeleiding aan, waarbij aan de asielzoeker informatie verstrekt wordt met betrekking tot de mogelijkheden inzake het terugkeertraject.” In zoverre de verzoekende partij zich beroept op een vermeende schending van art. 13 E.V.R.M., laat de verwerende partij gelden dat uit de rechtsleer blijkt dat art. 13 E.V.R.M. geen rechtstreekse werking heeft (cfr. J. VELU en R. ERGEC, La Convention Européenne des droits de l'homme, Bruxelles 1990, p. 93.), en bovendien alleen maar kan geschonden worden indien de schending van een ander artikel van het zelfde verdrag aangetoond wordt. In casu is de verwerende partij van oordeel dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat een ander artikel uit het zelfde verdrag werd geschonden, zodat er geen sprake kan zijn van een schending van art. 13 E.V.R.M. De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies). De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de verzoekende partij's concrete situatie

daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. Het tweede middel is niet ernstig en kan niet worden aangenomen.”

3.2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

3.2.4. Verzoekers voeren aan dat hun asielprocedure nog niet is afgelopen en dat zij zich bijgevolg nog kunnen beroepen op het non-refoulementbeginsel, op artikel 3 van het EVRM en op artikel 39/70 van de vreemdelingenwet, zodat zij zich op deze internationale bepalingen kunnen beroepen. Tevens menen zij dat de verwerende partij geen gebruik mag maken van artikel 7 van de vreemdelingenwet zolang de cassatieprocedure bij de Raad van State loopt tegen het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake de asielprocedure.

3.2.5. Bij beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 oktober 2013 werd de tweede asielaanvraag van verzoekers niet in overweging genomen. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 30 januari 2014 nr. 118 033 wordt het beroep tegen deze beslissingen verworpen. Verzoekers stellen een cassatieberoep in tegen dit arrest, dat toelaatbaar wordt verklaard bij beschikking van 7 april 2014 met nr. 10 405. Bij arrest van de Raad van State nr. 231 355 van 27 mei 2015 wordt dit beroep verworpen.

Bijgevolg is de cassatieprocedure van verzoekers afgelopen, is het arrest van de Raad definitief en kunnen zij niet meer dienstig verwijzen naar deze procedure.

Los van dit cassatieberoep wordt er op gewezen dat het indienen van een beroep met schorsende werking tegen een beslissing van de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/70 van de vreemdelingenwet niet verhindert dat een bevel om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit wordt uitgereikt. Artikel 39/71 schorst enkel de gedwongen uitvoering ervan gedurende de duur van het onderzoek van dit beroep in volle rechtsmacht.

Een beroep bij de Raad van State (dat *in casu* afgesloten werd met een verwerpingsarrest, zie hoger) heeft geen schorsende werking, en verhindert niet dat een definitief geworden bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven of uitgevoerd.

Een schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet zoals uiteengezet door verzoekers, kan om deze reden evenmin worden aangenomen.

3.2.6. Er is sprake van een definitief afgesloten tweede asielprocedure van verzoekers, waarin de vrees van verzoekers onderzocht werd. *In casu* blijven verzoekers in verband met de door hen aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM vaag en brengen geen concrete gegevens naar voor. Er is *in casu* geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, zoals reeds bleek uit het diepgaand onderzoek in het kader van de geweigerde asielaanvragen van verzoekers, zoals blijkt uit de weergave van de feiten onder punt 1 en tevens uit de stukken van het administratief dossier.

Er is derhalve geen grond voor verzoekers niet uitgewerkte betoog dat zij riskeren blootgesteld te worden aan een schending van artikel 3 van het EVRM of van het non-refoulementbeginsel. Ook de schending van artikel 13 van het EVRM kan niet worden aangenomen: gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, kan deze bepaling niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS nr. 111 462 van 14 oktober 2002; RvS nr. 177 451 van 30 november 2007). Hiervoor werd reeds aangetoond dat verzoekers geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maken.

Het tweede middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET